

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Continens Armamentarium Seu Panoplima Spiritualem - Id est, Varia arma
& media ad omnis generis tentationes fortiter sustinendas, & feliciter
superandas, Ad Omnium Quidem Animarum

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1688

Tent. II. Cir[c]a veritatem Communionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48377)

tius futurum sit Christo, si cum humilitate accedat, quam cum metu irreverentiæ abstineat.

§. II.

Tentatio II. circa veritatem Communionis.

XCVII. **A** Nastasia Matrona, quoties communicat, gravissimas patitur tentationes circa veritatem Evcharistiæ, unde non modò fervorem omnem ad præparationem, sed etiam devotionem in ipsa actuali devotione imminui queritur, ideóque à Confessario suo confirmari petit. Queritur, quomodo id facere debeat Confessarius?

Responsio.

XCVIII. Inprimis ei narret, quid S. Bernardus in Epist. dixerit: *Sacramentum DEI altissimum sumendum est, non discutiendum: venerandum, non dijudicandum, fide sortitum, non innatum: traditione acceptum, non ratione adinventum.* Cui etiam Thomas Kemp. l. 4. c. ult. adstipulatur dicens: *Cavendum tibi est à curiosa & inutili perscrutatione hujus profundissimi Sacramenti, si non vis in dubitationis profundo submergi. Qui Scrutator est majestatis, opprimetur à gloria. Fides à te exigitur, & sincera vita, non altitudo intellectûs, neque profundum mysteriorum DEI. Si non intelligis, nec capis, quæ infra te sunt, quomodo comprehendes, quæ supra te sunt? Subdere DEO, & humilia sensum tuum fidei, & dabitur tibi scientiæ lumen; prout tibi fuerit utile & necessarium.* Atque adeò rectè S. Thomas

mas

mas in sequentia dixit : *Quod non capis, quod non credes, animosa firmat fides, præter rerum ordinem.*

XCIX. Secundò eidem ostendat, & enarret, varia argumenta & similitudines, quibus SS. Patres credibilitatem hujus mysterij demonstrare conati sunt. Inter quos S. Eusebius Emyss. ho. 5. de Pasch. sic ait : *Sicut ad nutum præcipientis Domini repente ex nihilo substituerunt excelsa cælorum, profunda fluctuum, & vasa terrarum, pari potentiâ in Spiritualibus Sacramentis verbi præcipit virtus, & servit effectus. Recedat ergo omne infidelitatis ambiguum, quandoquidem qui est Author muneris, ipse etiam est testis veritatis.* S. & S. Ambrosius l. 3. de Sacr. id ipsum bene sequentibus argumentis confirmat : *Si tantùm valuit sermo Elia, ut ignem de cælo advocaret, non valebit sermo Christi, ut species elementorum mutetur : de totius Mundi operibus legisti, quia ipse dixit, & facta sunt, ipse mandavit, & creata sunt. Sermo igitur Christi, qui ex nihilo potuit facere, quod non erat, non potuit ea, quæ sunt, mutare in illud, quod non sunt : non enim minus est, novas rebus dare formas, quàm mutare naturas. Et iterum ibidem : Liquet, quia præter rerum ordinem Virgo generavit, & hoc, quod conficimus, corpus ex Virgine est. Quid queris naturæ ordinem in Christi corpore, cùm præter naturam sit ipse partus ex Virgine?*

C. Tertiò eidem ostendat, quàm multi milliones hominum, etiam doctissimorum, hoc mysterium firmissimâ fide crediderint, & proprij etiam sanguinis profusione confirmârint, & etiamnum credant, & confirmare parati sint ; quàm ergo indecorum & præsumptuum sit futurum, si ipsa velut simplex

mina multum de hoc mysterio dubitare, & de possibilitate ipsius iudicium temerarium formare præsumpserit. Dicat ergo illi, quod olim in alia materia S. Augustino dictum est: *Potuerunt isti, & ista, & tu non poteris?*

CI. Quartò eidem ostendat, quot, quantisque miraculis probatissimis hæc veritas sit confirmata. Quoties irrationabilia animalia coram SS. Evcharistia genua flexerint, aut alia signa rēverentiæ exhibuerint: quoties infantulus sub speciebus Evcharisticis sit visus; singulariter verò tempore S. Gregorij Mulier quæpiam, quæ credere noluit, Christum latere sub hostia, eò quòd ipsamet eam pinxerit, ad preces S. Gregorij eandem in carnem conversam, & mox iterum in antiquas species reductam viderit, uti Bredembach. coll. 1. c. 17. testatur.

CII. Quintò denique eidem ostendat, quòd hæc infidelitas gravissima ei damna inferat, & in specie omnem devotionem, consolationem, & fructum, quem ex assensu firmo huic mysterio præbito sperare potuisset, destruat, & impediat; multi enim, teste Thoma Kempensi l. 4. c. ult. devotionem perdidērunt, dum altiora scrutari voluerunt; si autem devotio perditā est, etiam fructus ex perceptione hujus Sacramenti percipi solitus facilè amittetur. Unde meritò eam sequentibus citati Authoris verbis hortari poterit: Perge ergo cum simplici & indubitata fide, & cum supplici reverentia ad Sacramentum accedere; & quidquid intelligere non vales, DEO omnipotenti securè committe; non fallit te DEUS: fallitur, qui sibi ipsi nimium credit. Fides & amor hîc maximè præcellunt, & occultis modis in hoc sanctissimo & super-

superexcellentiſſimo Sacramento operantur. Jube etiam ipſam exemplum S. Ludovici ob oculos habere qui, dum in fatali morbo viaticum accipere velle & à Parocho quæreretur, num crederet, Filium DEI verè in hoc Sacramento contineri? reſpondit: Minime hac de re dubito, quàm ſi oculis Chriſtum in ea forma, quâ cœlum aſcendit, intuerer. Unde & alio tempore admonitus, Puerulum in hoſtia viſibilem apparere, noluit oculos ad eum videndum dirigere, dicens, fatiſ ſibi eſſe, quòd fidei oculo eum iatuſ & hâc ratione ejuſdem fidei meritum conſervari poſſit.

§. III.

Tentatio III. ob defectum guſtûs & conſolationis ſub communionem.

CIII. **J**oanna Vidua, eſſi ſingulis ſeptimanis hunc ſacramentum cum facultate Confefſarij communicet, tamen tamen guſtum aut conſolationem ex tot communionibus ſe percipere queritur; unde quia hanc carentiam guſtûs fortè ex nimia familiaritate, quæ contemptum parit, aut conſuetudine oriri ſuſpicatur, ſtatuit deinceps non niſi ſingulis menſibus, aut rariſſimè etiam communicare; priùs tamen tentationem hanc ſuam Confefſario aperit, ejuſque conſilium requirit. Quæritur, quid eidem reſpondendum, & quomodo huic tentationi occurrendum ſit?

Reſponſio.

CIV. Inprimis illi reſpondeat, hanc carentiam ſepe ex propria culpa provenire; quia fortè ſe ad communionem non, ut oportet, præparavit, aut aliter